

Árkossy István: *Újkor*. 2.
Márton Evelin: *Érverés* 3.
„A mondahagyományban világ bajnokok vagyunk, ez is hungarikum”.
Petres László beszélgetése
Magyar Zoltán folklórkutatóval, íróval 4.
Zalán Tibor: *Felezőszonettek. Jövendölés (a kocsmá előtt); A színésznők nevetése; A piros sál* (versek) 6.
Juan José Arreola: *Rémtörténet; Szabadság; Párbeszéd Borgessel; Házi recept; Tűzszünet; III. Klauzula; Az egyik; A világítótorony*. Magyary Ágnes fordításai (próza) 6.
Láng Orsolya: *Apró balladák képei* (vers) 8.
Hegedűs Imre János: *Az írisz árnyékában* (próza) 10.

Pavilon 420

Bálint Bernadett: *Megjegyzések a metamodern oszcillációhoz* (tanulmány) 13.
Ileana Negrea: *Leltár; Azoknak. Száva Csanád fordításai* (versek) 16.

Simonfi József: *A kezed; Hulló; Miért van az; Értetlenül* (versek) 18.
Fehér Imola: *70esre áll a világ. Simonfi József születésnapjára* 18.

Ráolvasás

Száraz Miklós György: *Céline, a dühös. Utazás a pokol bugyraiba* 19.

Kinematográf

Ferenczi Szilárd: *Svábnak lenni újra?* (Sós Ágnes: *Tiszta sváb*) 22.

Theátrum

Bartha Réka: *Drámai képzelgés az „élet értelméről”* (Oana Hodade: *Jelenetek a Stuck család életéből*) 23.

Kritika

Soós Amália: *A többi csak találgatható...* (Láng Orsolya: *Személyes okok*) 25.

Fülszöveg

Gál Andrea: *Szemtanúk* (Szávai Géza: *Az életed, Polcz Elaine*) 26.

Képregény

Vincze Ferenc, Csillag István: *Hullócsillagok* 26.

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Debussy és játékai* 27.

Artefaktum

Túros Eszter: *Nyugópontok között* 28.

ÁRKOSSY ISTVÁN

Újkor

Körünkben a legújabb kor. Az is lehet, hogy nem jókor, mert ez nem egy igazán jó kor. Planétánk személyiségzavaros lett, pólust vált, költözik az észak, költözik a dél, mint irányt tévesztett vándormadarak, és érvényben marad a terra incognita fogalomkép, hiszen most már bizonyossá vált, hogy ez a világ labda sohasem mutatja meg valódi arcát. Viszont mégis csak ez a mi időnk, és azt érzékeljük, hogy olyan, amilyen. Felszínén szellemi zűrzavarok többfelvonásos életjátékainak historikus díszszemléje zajlik, változó színekben és változó színtereken megrendezve – vagy akár megrendezetlenül is –, de itt és most ez vesz körül, ahol oly régóta szín-ház már az egész világ. Média-komédia, bohózat, dráma, horror, krimi, szomorújáték váltakozik dobhártyaszaggató musicallel. Korszerűnek vélt gigamassza a konglomerátum, gyomirtás nélküli, elgazosodott planetáris lételem-félelem papagáj- és szivárványtónusokkal, dekoncentrált kortudattal, lopakodó sejtetésekkel, ami inkább a Nostradamusok önértékelésével csiklandozza, s már rég nem az egykori mokusvidám úttörőkor mokus-álma fenn a fán. Főszereplők a jószívű, bővérű aortával felpumpált emberek, a csimpánzbarát humanoid kreatúrák. Némi tónuskülönbségektől eltekintve azonos kinézetűek, ám belül, a felszín alatti mélyben rejtezik motorikusnak tekinthető szerkezeti különbözőségeik, aminek lelki, erkölcsi, fizikai és produktív jellemzői nem newtonméterben vagy lőerőben kifejezhető számmisztikával mérhetők. Külső látvány tehát nem törvényszerűen utal a belsőre, de a meglepetések palettája bábeli.

A szív munkabírása azzal a mintegy két és fél milliárd dobbanásával, amit földi létében, életében ledolgoz (ha ledolgoz), majd eldönti, hogy jóváhagyja-e és röpteti vagy nem röpteti az álmokat Dardzsilingbe, a Spitzbergákba, a Fűszer-szigetekre, a Marsra, a relativitás térgörbéinek hullámain hinta-palintázva vagy jegyzett papírlapok értelemtároló pórusaiba alámerülve. Netán csak poros ösvényeken baktat, kódorog, ténfereg, ahol a történelem többirányú útkereszteződéseiben a klímaváltozás nyomán hajdani korpuszok helyett megdőlt kaktuszok szobroznak; hibázik az egyenes tartás, búzavirág kékje helyett elhullt srapnelek rozsdaszíne szóródik szerteszét a mezei pacsirták honában, szántásra megérett barázdáknak. Háborús pollen száll a légtérben, Kalasnyikov- és aknaillat. Több lett a tövis, mint a rózsa. Annál is több, mint amennyi egykor Krisztus király koronájában volt. A tövis pedig arra jó, hogy a jóhiszemű látomásoknak szemet szűrjön, mivelhogy nem úgy formálódik a jövő jelene, ahogyan azt a múlt remélte. Nem talál kulcs a zárba. Mondhatnánk: csak az jött be, ami a juss. Nomen est omen. A homo erectusnak, ludensnek, eclecticusnak nevében rejtezik saját őslénye, sorsa, bimbózó imázsa, de úgy tűnik, menet közben valami mégiscsak erősen el lett hibázva. Kaktuszosan elszúrva.

Pedig a digitalizáció infúziójával táplált ember, aki jó internacionalistaként mások kárán okulva képes volt egykor a kardból ekevasat kovácsolni, meglepetésekre képes. Még olyanra is, amire nem. Például sem testileg, sem szellemileg nem cseperedik, nem emelkedik, nem nyújtózkodik önlénye megcsontosodott méretei fölé. A maga fabrikálta fizikai határok kalodájába egyszer s mindenkorra begyömöszölte önmagát, jól megvan ott, alig kétszáz centiméterével kultúretalonra avanszált, miközben legeli, kérődzik, habzsolja, lefetyeli az édeskeserű életet, ehhez földközeli látószögének perspektívája is híven igazodott. Lélekmotorja szövevényes agyfonatú tekerics. Csontok közé rejtett fekete dobozba bezárt szürke eminenciás szellemtenyészet, ami ezer grammocskájával mindenért egy személyben felelős és neuro-immuno-endokrin egyensúlyteremtő képességével a meztelen tudat transzparenciáján is átdereng. Az ember már kitalálta saját alteregóját: a zöld számtáblás alteregó-embert, ez okosabb, rafináltabb, képmutatóbb, dicstelenebb, fondorlatosabb önmagánál, és képes embertelenül visszaütni.

A szerves anyagból nemcsak hiány, de bőség is érvényesül. Hisz még a legrongyosabb útonállóknak is százmilliárd idegsejtje van, igaz, hiába

**A homo erectusnak, ludensnek, eclecticusnak nevében
rejtezik saját őslénye, sorsa, bimbózó imázsa, de úgy tűnik,
menet közben valami mégiscsak erősen el lett hibázva.**